

Aanbieding Canon met de kleine c aan minister Plasterk

TEKST: THEO MEDER; FOTO'S: RUBEN EN JOS KOMAN.

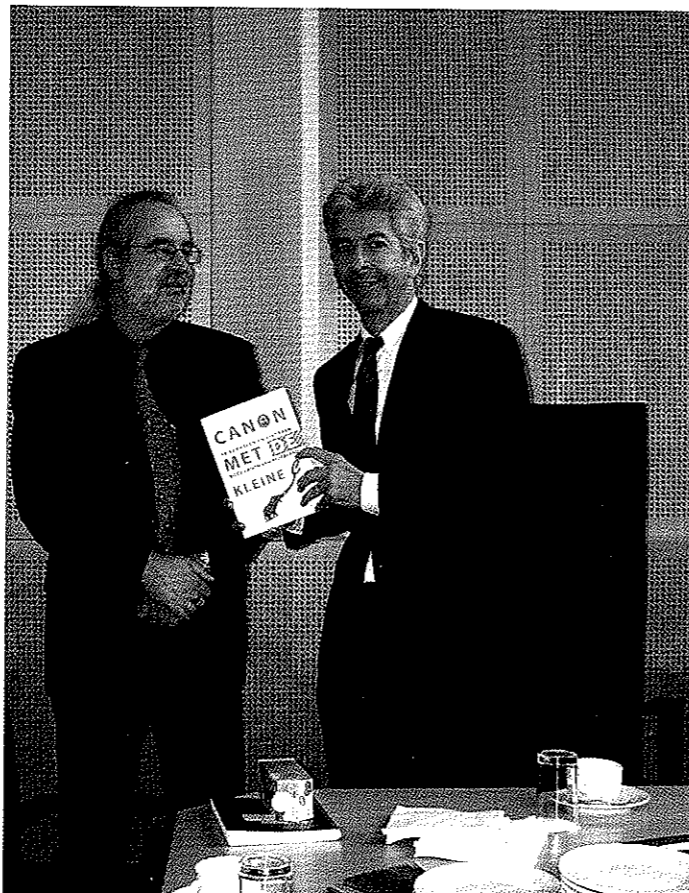
Op 7 oktober 2008 werd de Canon met de kleine c aangeboden aan minister Ronald Plasterk op het ministerie van OCW te Den Haag.

Aanwezig waren de redacteurs Ruben Koman, Theo Meder (DOC Volksverhaal van het Meertens Instituut) en Gerard Rooijackers (leerstoelgroep Nederlandse Ethnologie), de auteurs Iris Boering, Sharon Hellings, Alyssa Hendriks en Renate Moria (studenten van de UvA) en uitgever Martin Scholma van Profiel.

In een korte toespraak memoreerde Meder dat in 2006 de Canon van Nederland was gepresenteerd door de commissie Van Oostrom, en dat deze Canon in 2009 in het onderwijs geïntroduceerd zal worden. De Canon van Nederland biedt vijftig vensters op de geschiedenis, van hunebed tot Europese eenwording. De Canon met de kleine c biedt vijftig volksverhalen, liederen en getuigenissen die passen bij de vensters van de grote Canon. De kleine canon is beslist bedoeld als een aanvulling, en zeker niet als een vervanging. De verhalen, liederen en getuigenissen moeten gaan functioneren als ankerpunten voor het geheugen, en moeten tevens bijdragen aan een herintroduktie van het verhalende onderwijs en de vertellende docent.

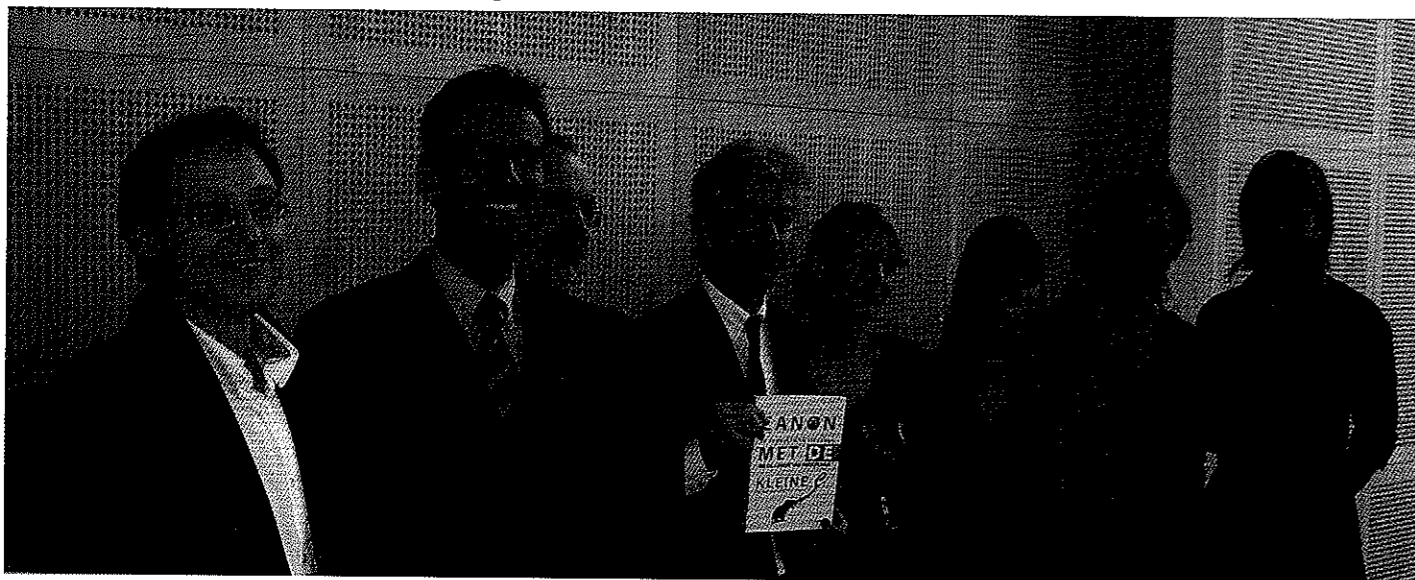
Meder vertelde in het kort over de kritiek die er op de grote Canon is gekomen: die zou te mannelijk, te blank, te elitair, te protestants en te Hollands zijn. De kleine canon heeft dat enigszins gecompenseerd met de introductie van meer volkscultuur, meer vrouwen, meer provincie, meer katholicisme en meer allochtone en exotische culturen.

Van links naar rechts, het team dat gewerkt heeft aan de Canon met de kleine c gezamenlijk op de foto met de minister van onderwijs Ronald Plasterk: Gerard Rooijackers, Ruben A. Koman, Theo Meder, Ronald Plasterk, Alyssa Hendriks, Sharon Hellings, Renate Moria en Iris Boering.

Overhandiging van de Canon met de kleine c door Theo Meder aan minister Ronald Plasterk

Wat dat laatste betreft: waar mogelijk zijn bijvoorbeeld verhalen toegevoegd over Anansi / Nanzi, Kantjil en Nasreddin Hodja. Het boek van de Canon met de kleine c is bestemd voor ieder die belangstelling heeft voor geschiedenis en verhalen. Maar Meder sprak de hoop uit dat de kleine canon mede in het onderwijs zal gaan functioneren én een rol zal gaan spelen bij het nieuw op te richten Nationaal Historisch Museum in Arnhem. Tot slot gaf Meder nog één ongevraagd advies aan minister Plasterk: "Laat in de traditie van Groot-Brittannië

en terland dit Nationaal Historisch Museum als Rijksmuseum gratis zijn, niet alleen voor kinderen tot twaalf jaar, maar voor iedereen." Vervolgens werd met gepaste trots het boek van de Canon met de kleine c aangeboden aan minister Plasterk.

Hierna nam de minister de gelegenheid om nog wat door te praten over het belang van de canon, over de 'canonitis' en het initiatief van de kleine canon. Plasterk benadrukte dat hij het belangrijk vond, dat er nu een basispakket aan historische kennis is geformuleerd. Hij verklaarde hoe onder meer een angst voor nationalisme - en de kwalijke gevolgen die dit heeft gehad in het verleden - lange tijd zelfs een bescheiden trots in de weg heeft gestaan. "De minister vindt dat er wel degelijk plaats mag worden ingeruimd voor "beschaafd nationalisme".

Bladerend door het boek bekende de minister dat hij het verhaal over het Mariakaakjesoverleg altijd geloofd had, en dat het boek in dit geval een welhaast Voskuiliaanse rol vervulde door deze vertelling te debunken.

Bij de hunebedden merkte de minister op dat hij dacht, dat dit de oudste gebouwen ter wereld zijn. Immers, de piramides (vanaf 2550 v. Chr.) en Stonehenge (2300 v. Chr.) zijn jonger dan de

hunebedden (3000 v. Chr.). "Misschien is het niet waar, en zijn er oudere gebouwen," zei Plasterk, "maar niemand heeft me nog tegen gesproken." Iris Boering beloofde de minister om de kwestie nader uit te zoeken.

Website van de kleine canon: www.kleinec.nl
Media-aandacht na verschijning van het boek:

Annemarie Lavèn: 'Het vrouwtje van Stavoren', in: *Historisch Nieuwsblad*, oktober 2008, nr. 8, p. 79.

André Oerlemans: 'Verhalen van toen voor nu. Canon met de kleine c voegt spanning toe aan de geschiedenisles', in: *Algemeen Dagblad*, dinsdag 7 oktober 2008, p. 22.

Seije Slager: 'Een canon vol verhalen die niet kloppen', in: *Trouw*, dinsdag 7 oktober 2008, p. 2-3.

Win één van de 10 boeken van de canon met de kleine c

Doe mee aan de prijsvraag en win één van de tien boeken die de uitgever, **Profiel in Bedum**, van de canon met de kleine c, in samenwerking met Vertel eens... beschikbaar stelt.

Wat moet u doen?

Geef de goede antwoorden op onderstaande vragen: Hoe dacht minister Plasterk over het mariakaakjesoverleg en waar komt deze benaming vandaan? Hoeveel verhalen en liederen staan er in de canon met de kleine c. Stuur uw antwoorden voor 1 januari 2008 naar:

Vertel eens...

Stroom Eschlaan 28, 7623 CT Borne

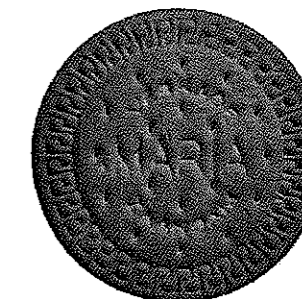
Willem Drees (1886-1988) De verzorgingsstaat

Het Mariakaakjesoverleg

TEKST: ALYSSA HENDRIKS

Een van de populairste minister-presidenten die Nederland gekend heeft, is Willem Drees. Zijn eenvoud en zuinigheid spraken erg tot de verbeelding, zoals onderstaand verhaal laat zien.

Eind jaren '40 bezochten de Amerikaanse gezanten Averell Harriman en Paul Hoffman Nederland, in het kader van het Marshallplan. Zij zouden met onder andere minister-president Willem Drees praten over financiële steun vanuit Amerika voor de Nederlandse economie. De inwoners van

Het Mariakaakje van Verkade (Foto: Theo Meder)

Nederland hadden het, zo vlak na de Tweede Wereldoorlog, namelijk niet breed en er was veel geld nodig voor de wederopbouw van het land. Omdat hij het zonde vond om voor drie mensen het hele departement van Buitenlandse Zaken op zondag open te houden, had Drees de vertegenwoordigers thuis uitgenodigd. Samen met zijn vrouw Catharina woonde hij in een sober rijtjeshuis op de Beeklaan 502 in Den Haag. In de gashaard brandden slechts twee van de vijf staafjes. Mevrouw Drees serveerde de hoge buitenlandse gasten een kopje thee met daarbij een Mariakaakje. "Ik heb het al gezien, een land waarvan de minister-president zo zuinig leeft is onze hulp ten volle waard," rapporteerde Harriman vervolgens aan de ambassadeur, waarop Nederland inderdaad financiële steun van Amerika ontving.

Toelichting:

Dit verhaal is een perfect voorbeeld van de zuinigheid en eenvoud die Willem Drees zo kenmerkten en spreekt daarom veel Nederlanders aan. Er zijn echter een paar problemen met het verhaal. Ten eerste kan de kleinzoon van Drees, Willem B. Drees, zich niet herinneren ooit een Mariakaakje van zijn oma gekregen te hebben. Op de website van zijn opa schrijft hij: "Wij kregen als kleinkinderen trouwens van mijn grootmoeder andere roekjes en chocolaatjes". Ten tweede heerst er grote onduidelijkheid over de datum van het bezoek van Harriman en Hoffman. Het is dan ook nog maar de vraag of het Mariakaakjesoverleg wel echt heeft plaatsgevonden. De familie van Drees ontkent een dussdanig bezoek en stelt dat de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken, Joseph Luns, het verhaal van a tot z verzonden heeft. Verschillende bronnen vermelden echter dat Luns het verhaal alleen maar mooier gemaakt heeft, maar dat er toch echt een kern van waarheid in zit.

Verwijzingen

Drees, J. Marijke, Willem B. Drees en Evert Schoorl: *Willem Drees. Gespiegeld in de tijd: de nagelaten autobiografie*. Amsterdam 2000.
Kuijk, Otto en Martin Deelen: *Bepaaldelijk... Luns*. Amsterdam 1965.
Wijnen, H.A. van: *Willem Drees Democraat*. Weesp 1984.

Meer lezen: www.canonmetdekleinec.nl en <http://entoeen.nl/>